

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de staatssecretaris van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Zutphen, (hierna: de rechtbank) van 4 november 2009 in zaak nr. 09/4584
in het geding tussen:

en

de staatssecretaris.

1. Procesverloop

Bij besluit van 15 januari 2009 heeft de staatssecretaris een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 4 november 2009, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de staatssecretaris een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de staatssecretaris bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 27 november 2009, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Bij besluit van 19 november 2009 heeft de staatssecretaris de aanvraag opnieuw afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Tegen dit besluit heeft de vreemdeling bij brief, bij de rechtbank Groningen binnengekomen op 15 december 2009, beroep ingesteld. De gronden van het beroep zijn aangevuld bij brief van 1 april 2010. De rechtbank heeft deze brieven doorgezonden aan de Afdeling. Deze brieven zijn aangehecht.

De minister van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Op 19 november 2009 heeft de staatssecretaris, gevolg gevend aan de uitspraak van de rechtbank van 4 november 2009 waarbij het beroep van de vreemdeling tegen het besluit van 15 januari 2009 gegrond is verklaard en hem is opgedragen een nieuw besluit te nemen, een nieuw besluit genomen.

2.1.1. In zijn verweerschrift naar aanleiding van het hoger beroep van de staatssecretaris tegen de uitspraak van de rechtbank van 4 november 2009 heeft de vreemdeling aangevoerd dat de artikelen 6:18 en 6:19 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) niet van toepassing zijn. Ten tijde van het nemen van het besluit van 19 november 2009 had de staatssecretaris immers nog geen hoger beroep tegen de uitspraak van 4 november 2009 ingesteld en voorts kan in een hoger beroep van de staatssecretaris zelf het nieuwe besluit dat hij naar aanleiding van die uitspraak van de rechtbank heeft genomen, niet worden betrokken, aldus de vreemdeling. Los daarvan heeft de staatssecretaris geen processueel belang bij een oordeel over de rechtmatigheid van de uitspraak van de rechtbank, aangezien de uitkomst van het hoger beroep nimmer het besluit van

19 november 2009 kan raken, in welk besluit bovendien wederom artikel 15, aanhef en onder c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als personen die anderszins internationale bescherming behoeven, en de inhoud van de verleende bescherming(hierna: de richtlijn) aan de orde komt, aldus de vreemdeling.

2.1.2. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 6:19 van de Awb (Kamerstukken II 1991/92, 22 495, nr. 3) blijkt dat dit artikel beoogt het geheel van samenhangende besluiten – dat wil zeggen het door de rechtbank vernietigde besluit waartegen hoger beroep is ingesteld en het nieuwe naar aanleiding van de vernietiging genomen besluit – te beoordelen. In dit licht bezien dient het feit dat eerst na het nemen van het nieuwe besluit hoger beroep is ingesteld tegen het door de rechtbank vernietigde besluit, er niet toe te leiden dat de beoordeling van het samenhangende vernietigde en nieuwe besluit onmogelijk wordt gemaakt. Uit de uitspraak van de Afdeling van 12 oktober 2006 in zaak nr. 200603569/1 (www.raadvanstate.nl) volgt voorts dat het feit dat het bestuursorgaan hoger beroep heeft ingesteld tegen de tot vernietiging van het eerdere besluit strekkende uitspraak van de rechtbank, er niet aan in de weg staat het nieuwe van dit zelfde bestuursorgaan afkomstige besluit krachtens artikel 6:19, eerste lid, van de Awb in het hoger beroep te betrekken.

2.1.3. Zoals volgt uit eerdere jurisprudentie van de Afdeling (onder meer de uitspraak van 21 september 2005 in zaak nr. 200502852/1, www.raadvanstate.nl), worden de uitspraak van de rechtbank en het nadere besluit waarmee het bestuursorgaan heeft beoogd gevolg te geven aan die uitspraak, krachtens de artikelen 6:18 en 6:19, gelezen in samenhang met artikel 6:24 van de Awb aan het oordeel van de Afdeling onderworpen. Gelet hierop is het processueel belang van de staatssecretaris gegeven.

2.2. Hetgeen in de eerste grief is aangevoerd en aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 voldoet, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.3. In de tweede grief betoogt de staatssecretaris dat de rechtbank ten onrechte geen aanleiding heeft gezien de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand te laten. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, heeft hij in het aanvullende verweerschrift van 21 september 2009 voldoende gemotiveerd waarom de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat in Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn.

2.3.1. In de aanvullende beroepsgronden heeft de vreemdeling onder verwijzing naar het rapport van de United Nations High Commissioner for Refugees 'UNHCR eligibility guidelines for assessing the international

protection needs of Iraqi asylum-seekers' van april 2009 (hierna: het UNHCR-rapport) betoogd dat hij, afkomstig uit Bagdad, in het bezit dient te worden gesteld van en verblijfsvergunning asiel.

2.3.2. De staatssecretaris heeft zich in zijn bij de rechtbank ingediende nadere verweerschrift van 21 september 2009 naar aanleiding van deze aanvullende beroepsgronden op het standpunt gesteld dat het beroep van de vreemdeling op bovenstaand rapport van de UNHCR niet kan slagen. Hieraan heeft hij ten grondslag gelegd dat, de mate van willekeurig geweld in ogenschouw nemende, de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade, als beschreven in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn. Volgens de staatssecretaris kan de UNHCR niet worden gevolgd in de stelling dat het niveau van geweld in de provincie Bagdad zo hoog is dat er substantiële gronden zijn om aan te nemen dat burgers die naar die provincie worden teruggestuurd louter vanwege hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn. De veiligheidssituatie in de door de UNHCR genoemde provincies, waaronder Bagdad, is weliswaar slecht en zorgelijk te noemen, maar uit het rapport van de UNHCR kan niet worden afgeleid dat de veiligheidssituatie zodanig is dat sprake is van een uitzonderlijke situatie, als hiervoor bedoeld. De staatssecretaris vindt steun voor dit standpunt in de jurisprudentie van het Europees Hof tot de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 17 juli 2008, NA tegen het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07 (JV 2008/329) en van 20 januari 2009, NA. tegen Zweden, nr. 32621/06 (JV 2009/74) en in de jurisprudentie van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen van 17 februari 2009 (JV 2009/111), waaruit blijkt dat een dergelijke situatie zich slechts bij zeer uitzonderlijke omstandigheden zal voordoen. Het moet gaan om "the most extreme cases of general violence". Hiervan is in Bagdad geen sprake, aldus de staatssecretaris.

2.3.3. De rechtbank heeft overwogen dat de staatssecretaris niet had mogen volstaan met de enkele overweging dat in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie, maar nader had moeten motiveren waarom van een situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn, geen sprake is. De enkele verwijzing naar het arrest van het EHRM van 20 januari 2009 is daartoe niet voldoende, waarbij de rechtbank in aanmerking heeft genomen dat deze uitspraak dateert van vóór het UNHCR-rapport. De rechtbank ziet daarom geen aanleiding de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand te laten.

2.3.4. In voormeld arrest van 20 januari 2009 heeft het EHRM geoordeeld dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en in Bagdad niet zodanig is dat er substantiële gronden zijn om aan te nemen dat burgers die naar dit land worden teruggestuurd louter vanwege hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op schending van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Uit het UNHCR-rapport waarnaar de vreemdeling heeft verwezen, blijkt niet dat sinds het arrest van 20 januari 2009 een zodanige verslechtering van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad heeft plaatsgevonden dat ten

aanzien van de situatie in die provincie ten tijde van de totstandkoming van het besluit van 15 januari 2009 tot een ander oordeel zou moeten worden gekomen. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, heeft de staatssecretaris zijn standpunt dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zich in Bagdad ten tijde van het nemen van dat besluit een uitzonderlijke situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn voordeed, terecht gemotiveerd met onder meer een verwijzing naar het arrest van het EHRM van 20 januari 2009. De rechtbank heeft, gelet hierop, ten onrechte overwogen dat de staatssecretaris ondeugdelijk heeft gemotiveerd dat zich geen situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn voordeed. De staatssecretaris betoogt derhalve terecht dat de rechtbank ten onrechte de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit van 15 januari 2009 niet in stand heeft gelaten. De grief slaagt.

2.4. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd voor zover de rechtbank heeft nagelaten de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand te gelaten. De Afdeling zal, doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, alsnog bepalen dat de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand blijven

2.5. Het besluit van de staatssecretaris van 19 november 2009 is een besluit als bedoeld in artikel 6:18, eerste lid van de Awb. De Afdeling zal dit besluit op grond van artikel 6:19, eerste lid, in verbinding met artikel 6:24 van de Awb, in de beoordeling betrekken. Dat het besluit van 15 januari 2009 is vernietigd, betekent niet dat niet op de aanvraag is beslist, nu de rechtsgevolgen van dat besluit in stand zijn gelaten. Aan het besluit van 19 december 2009 is daarom de grondslag ontvallen. Om deze reden zal de Afdeling het besluit van 19 november 2009 vernietigen.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, van 4 november 2009 in zaak nr. 09/4584 voor zover de rechtsgevolgen van het besluit van 15 januari 2009 niet in stand zijn gelaten;
- III. bepaalt dat de rechtsgevolgen van dat besluit in stand worden gelaten;
- IV. verklaart het beroep tegen het besluit van 19 november 2009, kenmerk 0808-11-1187, gegrond;
- V. vernietigt dat besluit.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. M.A.A. Mondt-Schouten, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.E.E. Wolff, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

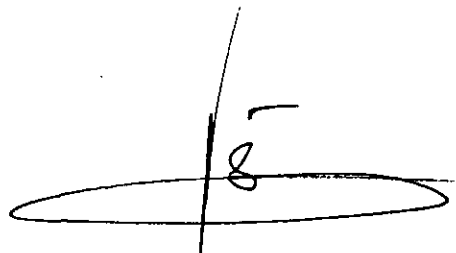
w.g. Wolff
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 4 oktober 2010

238.

Verzonden: 4 oktober 2010

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Zutphen

Sector Bestuursrecht
Enkelvoudige kamer

Reg.nr.: AWB 09/4584

Uitspraak in het geding tussen:

geboren op
van Iraakse nationaliteit,
V-nummer:

eiser,

gemachtigde: mr. U.H. Hansma, advocaat te Groningen,

en

de **Staatssecretaris van Justitie**

verweerder,

gemachtigde: mr. M. Buijsman, werkzaam bij de IND.

IND lokatie:	Zwolle		
Dossiernr:			
ULAD ontvangstdatum:			
Briefnr:			
IND ontvangst datum:	05 NOV 2009		
Registratie in INDIS	naam mdw:		
	datum:	05/11	unit:
Invoer- controle	naam mdw:		
	datum:		unit

1. Procesverloop

Bij besluit van 15 januari 2009 heeft verweerder de aanvraag van eiser om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd van 12 augustus 2008 afgewezen.

Eiser heeft beroep ingesteld. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken en een verweerschrift ingezonden.

Het beroep is behandeld ter zitting van 5 oktober 2009, waar eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen.

2. Overwegingen

2.1 Op grond van artikel 29, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000), voor zover thans van belang, kan een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd worden verleend aan de vreemdeling:

a. die verdragsvluchteling is;

b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;

c. van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst.

Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede betrokken dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

2.2 Eiser heeft verklaard dat hij afkomstig is uit _____ te Irak. In 1982 is eisers vader vermoord. De broers van zijn vader verwachtten van eiser dat hij wraak zou nemen op de dader. Als eiser dit niet zou doen zou hij verstoten worden. In 2006 is eiser met zijn moeder naar een andere wijk in _____ verhuisd omdat hij van zijn ooms niet meer in hun omgeving mocht blijven wonen. In januari 2008 is eiser bedreigd door twee neven die zeiden dat ze hem zouden vermoorden omdat hun vaders door eisers schuld om het leven gekomen zouden zijn. Eiser heeft voorts problemen ondervonden vanwege zijn werkzaamheden als kapper. Eiser had samen met zijn zakenpartner _____ een kapsalon in _____. Vanaf 2005 werden kappers in _____ bedreigd. In 2007 zijn er tweemaal drie personen naar de kapsalon gekomen om te zeggen dat eiser en _____ geen westerse kapsels meer mochten knippen en dat ze anders vermoord zouden worden. In april 2008 kwamen dezelfde personen _____ en eiser vragen om mee te gaan om de haren van de *shekhen* te knippen. Eiser en _____ hebben dit geweigerd. Toen de personen hierop meedeelden dat eiser en _____ met hun werk moesten stoppen, is _____ boos geworden en heeft hij gescholden en beledigingen geuit. Een week later, eind april 2008, is _____ n de kapsalon vermoord. Eiser had die dag ergens anders werkzaamheden te doen. Nadat hij hoorde dat _____ vermoord was is hij naar de kapsalon gegaan en zag hij dat deze vernield was. Twee of drie dagen later is eiser telefonisch bedreigd. Hem werd gezegd dat hij niet meer naar de kapsalon mocht gaan en dat hij vermoord zou worden als hij dat wel zou doen. Dit heeft voor eiser de doorslag gegeven om Irak op 1 juni 2008 te verlaten.

2.3 Verweerder heeft aan de afwijzing van de aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ten grondslag gelegd dat eiser toerekenbaar geen documenten ter onderbouwing van zijn reisroute en asielrelaas heeft overgelegd. Met betrekking tot de documenten ter onderbouwing van de reisroute wordt eiser aangerekend dat hij – naar eigen zeggen – zijn paspoort en vliegticket na aankomst in Turkije heeft verscheurd. Verweerder is voorts van oordeel dat van het asielrelaas van eiser geen positieve overtuigingskracht uitgaat. Verweerder heeft hiertoe overwogen dat het niet aannemelijk is dat eiser vanwege zijn weigering om wraak te nemen op de dood van zijn vader in 1982, thans heeft te vrezen van de zijde van zijn ooms of neven. Verweerder acht de verklaringen van eiser op dit punt vaag, inconsistent en speculatief en daarom ongeloofwaardig. Dat eiser vanwege zijn werkzaamheden als kapper te vrezen zou hebben acht verweerder evenmin aannemelijk. Verweerder heeft hiertoe overwogen dat eisers verklaringen omtrent de reden van de (gestelde) dood van _____ gebaseerd zijn op aannames en vage vermoedens. De

subjectieve vrees van eiser mist volgens verweerder dan ook realiteitsgehalte en wordt door verweerder niet geloofwaardig geacht, omdat eiser onvoldoende heeft geconcretiseerd dat hem bij terugkeer naar Irak een nadelige behandeling te wachten staat. Eiser komt daarom niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

2.4 Volgens vaste rechtspraak behoort de vaststelling of en in hoeverre bij de beoordeling van een asielrelaas wordt uitgegaan van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder. Die vaststelling kan door de rechtbank slechts terughoudend worden getoetst.

2.5 De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat aan eiser kan worden toegerekend dat hij geen documenten ter onderbouwing van zijn reisroute heeft overgelegd. Daarbij heeft verweerder kunnen betrekken dat eiser geen gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen omtrent zijn reisroute heeft weten te geven. De door eiser in dit verband aangevoerde omstandigheden – namelijk dat hij bang was dat de reisagent zijn paspoort voor dubieuze doeleinden zou gebruiken en hij het daarom heeft verscheurd en dat het vrijwel niet mogelijk is om over een reis in de laadbak van een vrachtwagen verifieerbare informatie te verstrekken – heeft verweerder onvoldoende kunnen achten. Uit de verklaringen van eiser is bovendien niet gebleken dat door de reisagent enige vorm van dwang is uitgeoefend op eiser om de reisdocumenten aan hem af te geven.

Dat verweerder de door eiser gemaakte vlucht van Bagdad naar Istanbul had kunnen verifiëren aan de hand van de door eiser verstrekte gegevens betekent naar het oordeel van de rechtbank niet dat eiser voldoende verifieerbare gegevens heeft verstrekt om de door hem gestelde reis te verifiëren. Dat eiser zijn vliegticket en paspoort heeft verscheurd na aankomst in Turkije dient volledig voor zijn eigen risico te komen. Het is gelet op het bepaalde in artikel 31, eerste lid, in samenhang met het tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 immers de verantwoordelijkheid van eiser om de documenten te overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag.

Eisers stelling in beroep dat het niet zijn taak is om aan te tonen – aan de hand van bijvoorbeeld het paspoort – hoe hij niet is gereisd en dat het paspoort daarom geen toegevoegde waarde heeft, kan gezien het voorgaande niet worden gevolgd. Het is immers aan eiser om aan te tonen hoe hij wél is gereisd en het paspoort had daar een wezenlijke bijdrage aan kunnen leveren.

Verweerder heeft naar het oordeel van de rechtbank reeds hierom het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 bij zijn beoordeling kunnen betrekken en zich op het standpunt kunnen stellen dat op voorhand afbreuk is gedaan aan de geloofwaardigheid van eisers asielrelaas. Dit brengt met zich mee dat verweerder de eis heeft mogen stellen dat van eisers relaas voor het overige een positieve overtuigingskracht zal moeten uitgaan.

De rechtbank overweegt dat verweerder op grond van wat hij bij het bestreden besluit heeft overwogen tot het oordeel heeft kunnen komen dat van het relaas van eiser geen positieve overtuigingskracht uitgaat.

Verweerder heeft kunnen meewegen dat eiser geen duidelijke verklaring heeft gegeven voor de gestelde omstandigheid dat zijn neven in 2008, na een periode van 15 jaar (relatieve) rust, opeens weer druk op eiser zouden hebben uitgeoefend om de dood van zijn vader te wreken. In de zienswijze noch in beroep heeft eiser argumenten aangevoerd die tot een ander oordeel zouden moeten leiden.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder ook eisers verklaringen omtrent de problemen naar aanleiding van zijn werkzaamheden als kapper ontoereikend kunnen achten.

Eisers stelling in beroep dat verweerder in het bestreden besluit niet op alle in de zienswijze aangevoerde punten is ingegaan en dat daarom sprake is van een motiveringsgebrek wordt niet gevolgd. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder in het bestreden besluit voldoende gemotiveerd waarom naar zijn oordeel geen geloof kan worden gehecht aan eisers verklaringen hieromtrent. Dat verweerder niet expliciet op alle in de zienswijze aangevoerde argumenten is ingegaan maakt dit niet anders.

Voor zover eiser zou moeten worden gevolgd in zijn stelling dat verweerder in het bestreden besluit niet ongeloofwaardig heeft geacht dat kappers in Bagdad werden bedreigd, wordt overwogen dat ook dit geen aanleiding geeft tot een ander oordeel, omdat het verweerdere overweging dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat de dood van Ammar in verband staat met deze bedreigingen onverlet laat.

Gelet op het voorgaande heeft verweerder terecht overwogen dat eiser niet in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000.

2.6 Voorts is in geschil of verweerder op goede gronden heeft geoordeeld dat eiser geen beroep toekomt op grond van artikel 15, aanhef en onder c, van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Definitierichtlijn).

Het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (hierna: het Hof) heeft in zijn arrest van 17 februari 2009 (C-465/07, LJN: BH3646) onder meer overwogen dat bij wijze van uitzondering een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die verzoekt om subsidiaire bescherming als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn wordt geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat – om in aanmerking te komen voor bescherming op grond van artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn – de vreemdeling aannemelijk moet maken dat in zijn individuele geval sprake is van een reëel risico op de in dit artikel genoemde vormen van ernstige schade en dat dus sprake moet zijn van een geloofwaardig asielrelaas. Eiser kan naar het oordeel van verweerder dan ook reeds vanwege de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas geen geslaagd beroep doen op artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn.

De rechtbank is van oordeel dat verweerder hiermee een onjuiste toepassing heeft gegeven aan artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn. Gezien de bovenstaande uitleg van het Hof is het, om in aanmerking te kunnen komen voor de bescherming die dit artikel beoogt te bieden, voldoende dat niet ter discussie staat dat de vreemdeling uit het bedoelde land of de bedoelde regio afkomstig is en dat de situatie aldaar dusdanig is dat de betrokken persoon louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op bedreiging van zijn leven of persoon. De enkele omstandigheid dat verweerder geen geloof hecht aan de verklaringen van eiser omtrent de problemen die hij stelt te hebben ondervonden, vormt dan ook geen grond voor het oordeel dat eiser geen geslaagd beroep kan doen op artikel 15,

aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn.

2.7 Het beroep is dan ook gegrond en het bestreden besluit dient te worden vernietigd, omdat het niet berust op een deugdelijke motivering.

2.8 De rechtbank ziet geen aanleiding om de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand te laten. Daartoe wordt als volgt overwogen.

Eiser heeft ter onderbouwing van zijn standpunt verwezen naar de "UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers" van april 2009.

Niet in geschil is dat eiser afkomstig is uit Irak. Een van de conclusies van de Eligibility Guidelines is dat gelet op de ernstige mensenrechtenschendingen en de veiligheidssituatie in vijf provincies in Centraal-Irak, waaronder Bagdad, aan asielzoekers uit die gebieden – indien zij niet worden aangemerkt als vluchteling in de zin van het Vluchtelingenverdrag – aanvullende ('complementary') bescherming behoort te worden verleend. In dat verband vermelden de Eligibility Guidelines (p. 18-19) het volgende: *"In the European Union, where the term 'subsidiary protection' is used, UNHCR considers that asylumseekers originating from the Central Governorates of Baghdad, Diyala, Kirkuk, Ninewa and Salah Al-Din who are not found to be refugees should receive subsidiary protection under Article 15(c) of the EU Qualification Directive [...]. Applying the reasoning of the European Court of Justice in Elgafaji v. Netherlands State Secretary of Justice (Case C-465/07, 17 February 2009), [...] UNHCR considers the degree of violence which characterizes the ongoing armed conflict in those areas to be of such a high level that there are substantial grounds for believing that a civilian, if returned to those areas, would, solely because of his/her presence in those areas, face a real risk of being subject to a serious and individual threat to his/her life or person."*

De Eligibility Guidelines geven verder een gedetailleerde beschrijving van de veiligheidssituatie in Bagdad, waarop het bovenstaande standpunt is gebaseerd (p. 98-100).

Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in Bagdad in het bijzonder weliswaar als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, maar dat deze situatie niet zo uitzonderlijk en ernstig is dat terugkeer naar dit gebied al een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het (Europees) Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens de fundamentele vrijheden met zich mee brengt. Volgens verweerder heeft de UNHCR onvoldoende onderkend dat sprake moet zijn van een uitzonderlijke situatie en dat deze situatie zich in de genoemde gebieden in Irak niet voordoet.

De rechtbank is van oordeel dat nu volgens de UNHCR de situatie in de provincie Bagdad, waaruit eiser afkomstig is, dusdanig is dat *'there are substantial grounds for believing that a civilian, if returned to those areas, would, solely because of his/her presence in those areas, face a real risk of being subject to a serious and individual threat to his/her life or person'*, verweerder niet heeft kunnen volstaan met de enkele overweging dat in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie, als hiervoor bedoeld. Verweerder had nader moeten motiveren waarom van een zodanige situatie volgens hem geen sprake is. De enkele verwijzing naar de uitspraak van het Europees Hof tot bescherming van de Rechten van de Mens van 20 januari 2009 (JV 2009, 74) is hiertoe niet voldoende, waarbij in aanmerking wordt genomen dat deze uitspraak dateert van voor het hierbedoelde rapport van de UNHCR.

2.9 Het bestreden besluit zal worden vernietigd wegens strijd met artikel 3:46 van de Algemene wet bestuursrecht. Verweerder zal worden opgedragen een nieuw besluit te nemen met inachtneming van deze uitspraak.

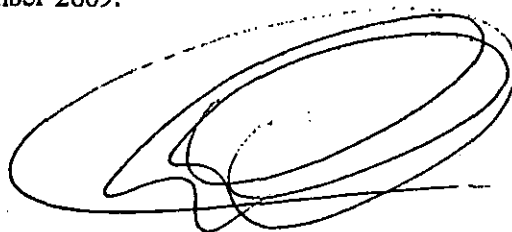
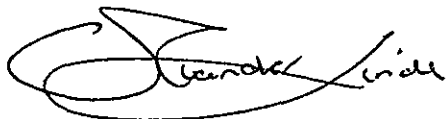
2.10 Er bestaat aanleiding voor een veroordeling in de proceskosten. Met toepassing van het Besluit proceskosten bestuursrecht worden ter zake van rechtsbijstand 2 punten (1 punt voor het beroepsschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting) toegekend, waarbij een wegingsfactor 1 wordt gehanteerd.

3. Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- draagt verweer op een nieuw besluit te nemen met inachtneming van deze uitspraak;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten van eiser tot een bedrag van € 644,00, te betalen door verweerder aan eiser, ter zake van verleende rechtsbijstand.

Deze uitspraak is gedaan door mr. L.J.P. Lambooi. De beslissing is in tegenwoordigheid van de griffier in het openbaar uitgesproken op 4 november 2009.

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan binnen vier weken na de dag van verzending hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC Den Haag.

Afschrift verzonden op: - 4 NOV. 2009

Voor fotocopie conform het oorspronkelijke
De Griffier van de Arrondissements - rechtbank
te ZUTPHEN

Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN

27 NOV 2009

ZAAKNR.

AAN:

BEHANDELD: DD:

PAR:

Hoger beroepschrift vreemdelingenzaken

Van:
de Staatssecretaris van Justitie
te 's-Gravenhage,
appellant

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage, zittinghoudende te Zutphen
van 4 november 2009, verzonden op dezelfde dag
met kenmerk Awb 09/04584.

Inzake:
aan te duiden als verweerder
Gemachtigde: mr. U.H. Hansma
advocaat te Groningen (Kraneweg 47, 9718 JG Groningen)
met IND-kenmerk 0808-11-1187

Procesvertegenwoordiging
Noord-Oost

postbus 7020, 8007 HA ZWOLLE

Contactpersoon:
Mw. W. Markwat
Tel. 038 - 888 6560

1. Inleiding

- 1.1. De Staatssecretaris komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Zutphen van 4 november 2009, verzonden op dezelfde datum, met kenmerk Awb 09/04584 (*productie 1*), in welke zaak de rechtbank het beroep tegen de beschikking van 15 januari 2009 gegrond heeft verklaard, deze beschikking heeft vernietigd, de Staatssecretaris heeft opgedragen om met inachtneming van de uitspraak een nieuw besluit te nemen op de aanvraag en de Staatssecretaris in de proceskosten heeft veroordeeld.

2. Achtergronden

- 2.1. Op 12 augustus 2008 heeft verweerder een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28, eerste lid, Vw ingediend.
- 2.2. Bij besluit van 15 januari 2009 heeft de Staatssecretaris deze aanvraag afgewezen.
- 2.3. Bij thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank te 's-Gravenhage, zittinghoudende te Zutphen, het daartegen door verweerder ingestelde beroep gegrond verklaard.
- 2.4. Bij besluit van 19 november 2009, verzonden op 20 november 2009, (*productie 2*) heeft de Staatssecretaris, ter uitvoering van deze uitspraak, opnieuw een (afwijzend) besluit genomen op de aanvraag.

3. Grieven

Grief 1

- 3.1. Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 2.6 op pagina 4 en rechtsoverweging 2.7 op pagina 5 van de bestreden uitspraak:

“Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat – om in aanmerking te komen voor bescherming op grond van artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn – de vreemdeling aannemelijk moet maken dat in zijn individuele geval sprake is van een reëel risico op de in dit artikel genoemde vormen van ernstige schade en dat dus sprake moet zijn van een geloofwaardig asielrelaas. Eiser kan naar het oordeel van verweerder dan ook reeds vanwege de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas geen geslaagd beroep doen op artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn.

De rechtbank is van oordeel dat verweerder hiermee een onjuiste toepassing heeft gegeven aan artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn. Gezien de bovenstaande uitleg van het Hof is het, om in aanmerking te kunnen komen voor de bescherming die dit artikel beoogt te bieden, voldoende dat niet ter discussie staat dat de vreemdeling uit het bedoelde land of de bedoelde regio afkomstig is en dat de situatie aldaar dusdanig is dat de betrokken persoon louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op bedreiging van zijn leven of persoon. De enkele omstandigheid dat verweerder geen geloof hecht aan de verklaringen van eiser omtrent de problemen die hij stelt te hebben ondervonden, vormt dan ook geen grond voor het oordeel dat eiser geen geslaagd beroep kan doen op artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn.

Het beroep is dan ook gegrond en het bestreden besluit dient te worden vernietigd, omdat het niet berust op een deugdelijke motivering.”

Grief 2

- 3.2. Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 2.8 op pagina 5 van de bestreden uitspraak:

“De rechtbank ziet geen aanleiding om de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand te laten. Daartoe wordt het volgende overwogen.

(...)

De rechtbank is van oordeel dat nu volgens de UNHCR de situatie in de provincie Bagdad, waaruit eiser afkomstig is, dusdanig is dat *‘there are substantial grounds for believing that a civilian, if returned to those areas, would, solely because of his/her presence in those areas, face a real risk of being subject to a serious and individual threat to his/her life or person’*, verweerder niet heeft kunnen volstaan met de enkele overweging dat in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie, als hiervoor bedoeld. Verweerder had nader moeten motiveren waarom van een zodanige situatie volgens hem geen sprake is. De enkele verwijzing naar de uitspraak van het Europees Hof tot bescherming van de Rechten van de Mens van 20 januari 2009 (JV 2009, 74) is hiertoe niet voldoende, waarbij in aanmerking wordt genomen dat deze uitspraak dateert van voor het hierbedoelde rapport van de UNHCR.”

- 3.3. Op de hiervoor genoemde en bestreden overwegingen van de rechtbank berusten de rechtsoverwegingen 2.9 en 2.10 op pagina 6. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grieven tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

4. Toelichting op de grieven

Ad grief 1

- 4.1. In de eerste plaats miskent de rechtbank in haar uitspraak dat de Staatssecretaris zich in het besluit van 15 januari 2009 ten aanzien van het beroep van verweerder op toepasselijkheid van artikel 15, aanhef en onder c, Definitierichtlijn, primair op het standpunt heeft gesteld dat met de toetsing aan artikel 29, eerste lid, onder b, Vw 2000 ook reeds aan artikel 15, aanhef en onder c, Definitierichtlijn is getoetst, zodat gelet hierop het separate beroep op dit artikel niet kan slagen. Dat verweerder vanwege de ongelooftwaardigheid van zijn asielrelaas geen geslaagd beroep kan doen op artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn, is in het besluit van 15 januari 2009 eerst als subsidiair standpunt opgenomen, en doet derhalve niet af aan het voormelde primaire standpunt.
- 4.2. In de tweede plaats miskent de rechtbank in haar uitspraak dat de Staatssecretaris tijdens de behandeling van het beroep ter zitting op 5 oktober 2009, getuige ook het proces-verbaal van de zitting (*productie 3*) zijn standpunt inzake het vereiste van een geloofwaardig asielrelaas voor een geslaagd beroep op artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn, niet langer heeft gehandhaafd. Ter zitting is de Staatssecretaris jurisprudentie van uw Afdeling voorgehouden, waaruit naar voren komt dat voor een geslaagd beroep op artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn, ten aanzien van de geloofwaardigheid van het asielrelaas voldoende is dat niet ter discussie staat dat de vreemdeling uit het bedoelde land of de bedoelde regio afkomstig is.

De Staatssecretaris heeft in reactie op de jurisprudentie van uw Afdeling te kennen gegeven te refereren aan deze jurisprudentie, hoewel in het proces-verbaal van de zitting is opgenomen dat de Staatssecretaris refereert aan het oordeel van de rechtbank. Wat hier ook van zij - door na het standpunt van uw Afdeling te zijn voorgehouden - hieraan dan wel aan het eensluidende oordeel van de rechtbank te refereren, heeft de Staatssecretaris laten blijken het in het besluit van 15 januari 2009 ingenomen standpunt ten aanzien van de geloofwaardigheid van het asielrelaas in relatie tot een geslaagd beroep op artikel 15, aanhef en onder c, Definitierichtlijn, niet langer te handhaven. Door dit te miskennen heeft de rechtbank dan ook ten onrechte geconcludeerd dat het besluit van 15 januari 2009 in dit opzicht niet berust op een deugdelijke motivering.

Ad grief 2

- 4.3. Door verweerder is eerst in de aanvullende gronden van beroep van 11 september 2009, ontvangen op 14 september 2009, verwezen naar de UNHCR "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-seekers" van 27 april 2009 (hierna: UNHCR Guidelines). Hierop is door de Staatssecretaris gereageerd bij aanvullend verweerschrift van 21 september 2009. Zoals hieruit naar voren komt, zijn de UNHCR Guidelines ten departemente grondig bestudeerd en nadrukkelijk is onder ogen gezien of en zo ja welke consequenties verbonden moeten worden aan het standpunt van de UNHCR. Volgens de UNHCR Guidelines zouden Irakese asielzoekers afkomstig uit de provincies Bagdad, Diyala, Kirkuk, Ninewa en Salah Al-Din, als vluchteling moeten worden erkend en, zo dat niet mogelijk zou zijn, subsidiaire bescherming moeten krijgen vanwege het risico dat zij ernstige schade oplopen in de situatie van het gewapend conflict dat in Irak gaande is. Volgens de UNHCR is het niveau van geweld in de genoemde provincies zo hoog dat er substantiële gronden zijn om aan te nemen dat burgers die naar deze gebieden worden teruggestuurd alleen al vanwege hun aanwezigheid in deze gebieden een reëel risico lopen van ernstige en individuele schade in de zin van artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn.
- 4.4. Voorop wordt gesteld dat de Staatssecretaris de UNHCR aanmerkt als een gezaghebbende bron en dat de informatie, zoals opgenomen in de UNHCR Guidelines van april 2009, zoals eerder al opgemerkt, uitvoerig is bestudeerd. De Staatssecretaris is echter tot het oordeel gekomen dat de UNHCR niet gevolgd dient te worden in zijn conclusie dat elke asielzoeker afkomstig uit de desbetreffende provincies als vluchteling zou moeten worden aangemerkt, dan wel voor subsidiaire bescherming in aanmerking zou moeten worden gebracht.
- 4.5. De beoordeling van de vraag of iemand als vluchteling moet worden beschouwd geschiedt op individuele basis. Het enkele feit dat verweerder afkomstig is uit de provincie Bagdad vormt derhalve geen reden om hem als vluchteling in de zin van het Vluchtelingenverdrag aan te merken. In zoverre heeft de rechtbank terecht beslist dat de Staatssecretaris een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, lid 1, aanhef en onder a, van de Vw 2000 op goede gronden heeft geweigerd.
- 4.6. Hoewel de veiligheidssituatie in Irak in 2008 en begin 2009 is verbeterd ten opzichte van 2007, is de veiligheidssituatie in met name de door de UNHCR genoemde provincies slecht en zorgelijk te noemen.

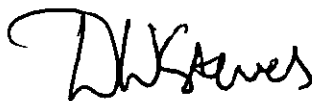
De Staatssecretaris is echter van oordeel dat de veiligheidssituatie zoals omschreven in de UNHCR Guidelines en in het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van mei 2009 niet zodanig is dat elke vreemdeling die terugkeert naar het desbetreffende gebied al een reëel en voorzienbaar risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM c.q. op ernstige schade als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c van de Definitierichtlijn.

- 4.7. Blijkens het arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009 (JV 2009, 111) en de uitspraken van het EHRM van 17 juli 2008 (JV 2008, 329) en 20 januari 2009 (JV 2009, 74) zal een dergelijke situatie zich slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden voordoen. Het moet gaan om "the most extreme cases of general violence". Hoewel de situatie in Irak in haar algemeenheid en (onder meer) in Bagdad in het bijzonder, nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, is de Staatssecretaris tot het oordeel gekomen dat deze niet zo uitzonderlijk en ernstig is dat enkel terugkeer naar Irak, meer specifiek naar één van de door de UNHCR genoemde provincies, al in strijd is te achten met artikel 3 EVRM. Uit de beschikbare informatie, zowel de informatie in de UNHCR Guidelines, als de informatie in het ambtsbericht van mei 2009, blijkt enerzijds dat regelmatig sprake is van geweldsincidenten waarbij slachtoffers, helaas ook burgerslachtoffers, te betreuren zijn, doch anderzijds kan uit die informatie niet worden afgeleid dat het aantal willekeurige slachtoffers zodanig omvangrijk is dat van een uitzonderlijke situatie als bedoeld door het Hof van Justitie in het arrest van 17 februari 2009 en uw Afdeling blijkens uw uitspraak van 25 mei 2009 (JV 2009, 291) sprake zou zijn. Vanzelfsprekend is ieder slachtoffer er één te veel, doch het gaat hier om de vraag of de mate van willekeurig geweld zodanig groot is dat iedere burger enkel door zijn aanwezigheid in het desbetreffende gebied reeds een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn en dus op schending van artikel 3 EVRM.
- 4.8. De Staatssecretaris meent inderdaad steun te vinden voor zijn standpunt in de eerdergenoemde uitspraak van het EHRM van 20 januari 2009, waarin het EHRM heeft beslist dat, hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de desbetreffende vreemdeling enkel vanwege terugkeer naar zijn land het risico loopt van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Bij dat oordeel is informatie over de algehele veiligheidssituatie uit velerlei bron betrokken. De Staatssecretaris meent dat niet, laat staan voldoende is aangetoond dat de situatie sedertdien zodanig is verslechterd dat thans tot een ander oordeel zou moeten worden gekomen. Ook in de UNHCR Guidelines is een dergelijke stelling niet aangetroffen. In zoverre kan dus, anders dan de rechtbank overweegt in de laatste alinea op pagina 5 van de bestreden uitspraak, niet gesteld worden dat de verwijzing van de Staatssecretaris naar die jurisprudentie niet voldoende is.
- 4.9. Naar het oordeel van de Staatssecretaris heeft de UNHCR onvoldoende onderkend dat er sprake moet zijn van een uitzonderlijke situatie in die zin dat reeds de enkele aanwezigheid - kort gezegd - een reëel risico inhoudt. De Staatssecretaris beschikt ook thans niet over informatie waaruit zou volgen dat een dergelijke situatie zich in de desbetreffende gebieden in Irak voordoet. Hierbij is van belang dat sprake dient te zijn van een reëel en voorzienbaar risico en dat de enkele mogelijkheid getroffen te worden door willekeurig geweld op zichzelf niet voldoende is.

- 4.10. De Staatssecretaris meent dat in de onderhavige zaak in de besluitvorming voldoende gemotiveerd is aangegeven waarom, ondanks de onveilige en instabiele situatie, verweerder niet aannemelijk heeft gemaakt dat sprake is van een uitzonderlijke situatie als bedoeld. Hierbij moet in ogenschouw worden genomen dat het bij de vraag of zich een situatie voordoet, als bedoeld door het Hof van Justitie blijktens het arrest van 19 februari 2009 en uw Afdeling blijktens de uitspraak van 25 mei 2009, gaat om een afweging van de ernst van de situatie. Een dergelijke afweging is veelal moeilijk in een uitvoerige motivering te vatten. Nu de Staatssecretaris de informatie grondig heeft gewogen en tot de conclusie is gekomen en kon komen dat zich niet een uitzonderlijke situatie voordoet, als bedoeld in eerder vermelde uitspraken, en die afweging ook nader heeft onderbouwd, kan niet worden gesteld dat de beslissing om de opvatting van de UNHCR niet te volgen de toets in rechte niet zou kunnen doorstaan. Dat er dienaangaande sprake zou zijn van een motiveringsgebrek, zoals de rechtbank meent, wordt dan ook niet gevolgd, nu de Staatssecretaris bij brief van 21 september 2009 voldoende gemotiveerd is ingegaan op de eerst in beroep door verweerder gedane verwijzing naar de UNHCR Guidelines.
- 4.11. Voor zover de rechtbank al gevolgd dient te worden in het gestelde in de rechtsoverwegingen 2.6 en 2.7 op pagina 4 en 5 van de bestreden uitspraak, heeft de rechtbank op grond van het voorgaande ten onrechte geen aanleiding gezien om de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit van 15 januari 2009 in stand te laten.
5. **Conclusie**
- 5.1. De Staatssecretaris concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerder tegen het besluit van 15 januari 2009 ingestelde beroep.

- 5.2. Het besluit van de Staatssecretaris van 19 november 2009 is een besluit, als bedoeld in artikel 6:18, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb). De Staatssecretaris is van mening dat dit besluit op de voet van artikel 6:19, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel 6:24 Awb, in de beoordeling door uw Afdeling dient te worden betrokken. Gelet op voorgaande meent de Staatssecretaris dat aan het besluit van 19 november 2009, dat ter uitvoering van de bestreden uitspraak is genomen, de grondslag is komen te ontvallen. De Staatssecretaris concludeert dan ook tot gegrondverklaring van het beroep tegen het besluit van 19 november 2009 en vernietiging van dit besluit.

Zwolle, 25 november 2009

Gemachtigde,

Mr. D.W. Stevens, senior procesvertegenwoordiger

*Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
postbus 7020, 8007 HA ZWOLLE
telefoon 038 - 888 6784
telefax 038 - 888 6557*

0503133533

Verzoekschrift / beroepschrift

U.18

Aan het Centraal Inschrijfbureau Vreemdelingenzaken
Faxnummer: (023) 512 66 01

Aankruisen wat van toepassing is.

- Verzoek om een voorlopige voorziening
- Beroepschrift

- Aiel
- Regulier
- Regulier, asielgerelateerd (AIV, staatszake, tijdsverloop)
- Schengen/Dublin
- W/V
- COA

1. Ten behoeve van de vreemdeling(en)

- man
- vrouw

Naam
Voornamen
Geboortedatum
Nationaliteit
Woon- of verblijfplaats
Zijn reeds samenhangende procedures aanhangig
Plaats van aankomst/afkomst
Hun personele en de relatie met de eerste vreemdeling

Iraakse
AZC Zwetloo

- Nee
- Ja, onder AWBnummer

Indien een vrijheidsontnemende maatregel is opgelegd:

Indien het meerdere personen betreft:

Pers.nr: 384807
09/46852

Ontvangen d.a.

15 DEC 2009

Centraal Inschrijfbureau
Vreemdelingenzaken
te Haarlem

2. Gemachtigde

U.H. Hansma

die verklaart tot het instellen van dit beroep/verzoek bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd.

Plaats van vestiging

Groningen

Telefoonnummer (050) 313-3433

Correspondentieadres

Kraneweg 47, 9718 JG Groningen

Faxnummer (050) 313-3533

3. Verzoek om voorlopige voorziening

Het verzoek strekt ertoe

Indien verzoek zeer spoedeisend is, hierna motiveren

4. Omschrijving bestreden besluit

Inullen van deze rubriek kan achterwege blijven als het voorblad van het bestreden besluit gelijktijdig met dit formulier wordt ingezonden.

Datum besluit in primo

18 november 09

Datum beslissing op bezwaar

Niet tijdig genomen besluit

IND-nummer(s)

zie infoblad

Besluit is gegeven door IND-district dan wel de Korpschef

Rijsbergen

V-nummer(s)

zie infoblad

Dagtekening besluit(en)

18 november 09

Verzenddatum besluit(en)

20 november 09

5. Dagtekening en ondertekening

Datum 15 december 09

Handtekening

3. Uitgangspunten

In dit beroep kunnen, even los van de uitkomst van het hoger beroep, in ieder geval de volgende uitgangspunten worden gehanteerd.

Niet het gehele relaas van eiser wordt geloofd, wel delen ervan. Wel wordt geloofd dat eiser kapper was in Bagdad en dat de vader van eiser in Irak is overleden. Ook zijn identiteit en nationaliteit zijn niet in geschil op basis van echt verklaarde documenten.

4. Artikel 15c DRi en het begrip nova

Verwezen wordt naar de uitspraak van de rechtbank Zwolle, 09/5921, met betrekking tot onder meer art. 15c DRi. Eiser verwijst naar deze uitspraak die in kopie bij deze brief wordt overgelegd en maakt de overwegingen in de uitspraak tot de zijne.

Verder behoudt eiser zich het recht voor om de recente ontwikkelingen in Irak kort voor de zitting nader te belichten. De situatie in dat land is zo instabiel dat gedurende de looptijd van dit beroep allicht het nodige zal veranderen. In dit verband wijst eiser er thans reeds op dat het standpunt van UNHCR na de guidelines van april 2009 nog eens is bestendigd.

Los van het voorgaande staat ter discussie de vraag of voor toepassing van artikel 15c DRi ten faveure van de vreemdeling de mate van willekeurig geweld minder "mag zijn" naarmate de individuele problemen groter zijn. De onderbouwing van de stelling dat deze vraag bevestigend moet worden beantwoord wordt hieronder gegeven.

Eiser voelt zich in zijn uitleg gesteund door (rechtsoverweging 39) van de Elgafaji-uitspraak van het Europese Hof van Justitie EG van februari 2009. Deze uitspraak wordt bekend verondersteld nu deze zo richtinggevend is geweest voor de uitleg van artikel 15c DRi.

Voor verdere onderbouwing wordt verwezen naar het commentaar van Vluchtelingenwerk, gepubliceerd op Vluchtweb in de Update van 23 december 2009. Dit commentaar luidt als volgt:

Bundesverwaltungsgericht (Duitsland) 14 juli 2009, 10 C 9.08

[Definitierichtlijn (2004/83/EG) art. 15c; uitzonderlijke situatie]

De hoogste federale bestuursrechter in Duitsland oordeelt dat artikel 15c DRi ziet op twee situaties. Er kan sprake zijn van individualisering van het algemene gevaar als bedoeld in dit artikel indien er zich voor de vreemdeling risicoverhogende, individuele omstandigheden voordoen. Indien dergelijke omstandigheden zich niet voordoen, is een individueel gevaar in bedoelde zin slechts aanwezig als er sprake is van een uitzonderlijke situatie.

Eisers zijn van Iraakse afkomst. Na de val van het regime van Saddam Hussein in 2003 heeft het Bundesamt für Migration und Flüchtlinge de erkenning van eisers als vluchtelingen ingetrokken en vastgesteld, dat er ook geen wettelijke uitzettingsverboden bestaan. Het Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg heeft in hoger beroep de bezwaren van eisers tegen deze intrekking afgewezen. Hierbij heeft het hof overwogen dat er weliswaar in delen van Irak zich "bürgerkriegsähnliche Auseinandersetzungen" (conflicten die vergelijkbaar zijn met een burgeroorlog) voordoen, maar nu er voor eisers geen sprake is van persoonlijke omstandigheden die een verhoogd risico met zich meebrengen, is er ook geen sprake van een individuele bedreiging van eisers.

Het Bundesverwaltungsgericht verwijst onder meer naar rechtsoverweging 39 van het Elgafaji-arrest van het Hof van Justitie-EG (vanaf nu: het Hof) van 17 februari 2009, waarin het Hof aangaf dat hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming (in de zin van artikel 15c DRi). Het oordeel van het Hof dat wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger na terugkeer louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico van een

ernstige bedreiging in de zin van artikel 15c DRi loopt, komt overeen met hetgeen het Bundesverwaltungsgericht verstaat onder "individualisering van het algemene gevaar", en dat noodzakelijk is om bescherming te verkrijgen op grond van artikel 15c DRi (zie de uitspraak van 24 juni 2008, BVerwG 10 C 43.07).

Maar ook na de uitleg van het Hof kan een dergelijke individualisering van het algemene gevaar zich voordoen via risicoverhogende omstandigheden in de persoon van de vreemdeling. Indien er zich geen individuele, risicoverhogende omstandigheden voordoen, kan een aanzienlijk individueel gevaar in bedoelde zin zich slechts voordoen indien er sprake is van voornoemde uitzonderlijke situatie.

Het Bundesverwaltungsgericht oordeelt vervolgens dat bij de toets of eisers door willekeurig geweld, in een gewapend conflict, in Irak ernstig individueel bedreigd worden, eerst onderzocht moet worden of en in welke gebieden er een binnenlands gewapend conflict heerst. Er is in de regel slechts dan een individuele bedreiging, als het conflict zich uitstrekt tot het herkomstgebied, waarnaar eisers terugkeren. Is voor dat gebied sprake van een individuele bedreiging vanwege individuele, risicoverhogende omstandigheden dan wel – bij uitzondering – vanwege een bijzonder hoog niveau van algemene risico's in het kader van een gewapend conflict, dan moet verder worden onderzocht of eisers in andere delen van Irak, waar dusdanige risico's niet bestaan, bescherming kunnen vinden.

Het Bundesverwaltungsgericht vernietigt de uitspraak van het Verwaltungsgerichtshof en verwijst de zaak terug voor hernieuwde behandeling.

Commentaar:

Het Bundesverwaltungsgericht oordeelt in deze uitspraak dat de bescherming die artikel 15c DRi biedt, op meer ziet dan slechts een uitzonderlijke situatie, zoals omschreven door het Hof in het Elgafaji-arrest. Naast deze uitzonderlijke situatie – volgens de Afdeling de enige situatie waarop de bescherming van artikel 15c DRi ziet (ABRvS, 25 mei 2009, nr. 200702174/2/V2) – kan het onder omstandigheden zo zijn dat de vreemdeling bescherming moet krijgen op grond van dit artikel indien er zich risicoverhogende omstandigheden, die zien op zijn persoon, voordoen.

Deze opvatting van het Bundesverwaltungsgericht lijkt ook meer recht te doen aan het principe van de glijdende schaal, zoals dat ook tot uiting komt in rechtsoverweging 39 van het Hof in het Elgafaji-arrest – en waarnaar het Bundesverwaltungsgericht expliciet verwijst. Hierin geeft het Hof aan dat hoe meer de verzoeker specifiek wordt geraakt vanwege persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

In Nederland kwam rechtbank Haarlem tot een vergelijkbaar oordeel (zie bijvoorbeeld de uitspraak van 28 juli 2009, AWB 09/25082, UPdate 2009 nr. 35 met commentaar). In enkele uitspraken, waarbij de asielzoeker een beroep deed op artikel 15c DRi, oordeelde deze rechtbank dat de staatssecretaris nog diende te beoordelen of sprake was van een lagere mate van willekeurig geweld dan in een uitzonderlijke situatie, en of de vreemdeling mogelijk daarin specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden (zie de uitspraken van 26 november 2009, AWB 09/35458 en 15 oktober 2009, AWB 09/24003).

Buitenlandse rechters:

Ook de hoogste Tsjechische rechter in vreemdelingenzaken heeft geoordeeld dat artikel 15c DRi ziet op twee situaties. Volgens de Tsjechische rechter ziet artikel 15c DRi naast de uitzonderlijke situatie ook op een situatie waarbij het geweld niet uitzonderlijk hoog is, maar de vreemdeling kan aantonen dat hij bij terugkeer schade dreigt te lopen vanwege persoonlijke omstandigheden (zie de uitspraak van de Supreme Administrative Court of the Czech Republic, 13 maart 2009, nr. 5 Azs 28/2008, zie UPdate 2009 nr. 31).

De Asylum and Immigration Tribunal van het Verenigd Koninkrijk (vergelijkbaar met onze rechtbank) overwoog op 19 oktober 2009 dat er in een land sprake kan zijn van groepen met een verhoogd risico ('enhanced risk categories') die een lager niveau van willekeurig geweld hoeven aan te tonen (zie de uitspraak CG (2009) UKAIT 00044).

De verwijzing naar rechtsoverweging 39 in de Elgafaji-uitspraak in het hierboven geciteerde stuk spreekt voor zich. De uitleg van buitenlandse en Nederlandse rechters lijkt eveneens voor zich te spreken. In de bestreden beschikking heeft verweerder gelet op deze uitspraken en het

Hansma Janse Van Dijk

— ADVOCATEN —

commentaar, alsmede gelet op het eerder door eiser ingenomen standpunt, een verkeerde toets aangelegd.

Het feit dat vast staat dat eiser in kapper was heeft in dit verband bijzondere betekenis. Ook het feit dat eiser heeft beschreven hoe ook andere kappers het slachtoffer werden van gewelddadigheden is in dit kader van belang. Voor de groep kappers hoeft de mate van willekeurig geweld, gelet op het voorgaande, niet zo hoog te zijn, om toch met succes een beroep te kunnen doen op de subsidiaire bescherming.

Gelet op het voorgaande verzoek ik u het beroep gegrond te verklaren onder veroordeling van verweerder in de kosten van dit geding en met opdracht aan verweerder om een nieuw besluit te nemen op de aanvraag met inachtneming van hetgeen uw rechtbank zal hebben overwogen.

Hoogachtend,

U.H. Hansma,
gemachtigde